

Arrest

nr. 202 562 van 17 april 2018
in de zaken RvV X en X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. LANDUYT
Bloemendalestraat 147
8730 BEERNEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X, op 11 september 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 augustus 2017 tot intrekking van het verblijfsrecht van onbepaalde duur (RvV X

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 september 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 augustus 2017 houdende "*bevel om het grondgebied te verlaten*" (RvV X).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 8 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partij in beide zaken en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt op 3 oktober 2014 België binnen zonder enig identiteitsdocument. Zij vraagt op dezelfde dag asiel aan.

1.2. Op 28 november 2014 bevalt de verzoekende partij in Brussel van een dochter, P.M.

1.3. Op 16 juni 2015 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot erkenning van de vluchtelingenstatus aan de verzoekende partij en haar kind.

1.4. De commissaris-generaal beslist op 28 november 2016 tot intrekking van de vluchtelingenstatus op grond van artikel 55/3/1, § 2, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De verzoekende partij tekent beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.5. Op 4 april 2017 bevalt de verzoekende partij in Antwerpen van een tweede dochter, A.M. Op 16 mei 2017 wordt voor A.M. een asielaanvraag ingediend.

1.6. Bij arrest van 24 mei 2017 met nummer 187 579 bevestigt de Raad de intrekking van de vluchtelingenstatus.

1.7. Bij aangetekende brief van 22 juni 2017 wordt de verzoekende partij uitgenodigd om in het kader van een onderzoek naar het behoud van het verblijfsrecht in het kader van de artikelen 11, § 3, tweede en derde lid en 74/13 van de Vreemdelingenwet alle documenten en elementen aan te brengen waarvan zij het nodig acht dat de verwerende partij er kennis van heeft om haar situatie correct in te schatten.

1.8. Op 11 augustus 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht van onbepaalde duur van de verzoekende partij en haar kinderen op grond van artikel 11, § 3 van de Vreemdelingenwet. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"[M.,Z.]

geboren te [...] op 23.12.1985

adres : [...]

nationaliteit: Nog niet definitief bewezen

en haar twee minderjarige kinderen:

[M.,P.] °28.11.2014 te Brussel, van Afghaanse herkomst en [M.,A.] °04.04.2017 te Antwerpen, nationaliteit Afghanistan

[...]

Art 11 §3, tweede en derde lid van de wet van 15.12.1980: De minister of zijn gemachtigde kan te allen tijde beslissen om het verblijf van de vreemdeling die op grond van artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf van beperkte of onbeperkte duur in het Rijk werd toegelaten, in te trekken of te beëindigen en hem een bevel geven om het grondgebied te verlaten wanneer de internationale beschermingsstatus door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd ingetrokken overeenkomstig de artikelen 55/3/1, § 2, of 55/5/1, § 2 of wanneer de vreemdeling afstand heeft gedaan van zijn internationale beschermingsstatus.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een beslissing, zoals bedoeld in het eerste en tweede lid, overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Betrokken vreemdelinge verklaarde zich op 03.10.2014 vluchteling, zij was toen 8 maand zwanger. Haar kind [P.] is geboren in België op 28.11.2014. Voor het kind werd een asielaanvraag ingediend op 20.01.2015. De betrokkene werd samen met haar kind erkend door de Commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen op 16.06.2015. Zij verkregen beiden, als een gevolg van deze erkenning, een verblijfsrecht voor onbepaalde duur in het Rijk. Mevrouw werd in het bezit gesteld van een B kaart op 18.08.2015.

Op 15.06.2015 heeft de Dienst vreemdelingenzaken een aanvraag tot overname van haar echtgenoot [Dhr E.R.], asielzoeker in Griekenland, toegestaan. Haar echtgenoot heeft na aankomst in België een asiel aanvraag ingediend op 06.11.2015. Als een gevolg van de inconsistenties van zijn verklaringen met die van zijn echtgenote werd de betrokkene opnieuw gehoord door het Commissariaat-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (CGVS) op 24.05.2016. Het CGVS heeft vastgesteld dat er geen geloof meer kon gehecht worden aan de elementen uit haar asielrelaas die essentieel waren voor de

toekenning van de erkenning als vluchtling, met name haar verblijf in Iran als Afghaanse vluchteling die gehuwd is met een Afghaanse vluchteling van Hazara origine.

Als een gevolg heeft het CGVS de vluchtelingenstatus van de betrokkene en haar kind [P.] ingetrokken overeenkomstig art 55/3/1 §2,2° van de wet van 15.12.1980 op 28.11.2016. De betrokkene tekende een hoger beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor vreemdelingenbetwistingen (RvV). Aan haar echtgenoot werd op dezelfde dag de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. Ook hij tekende hiertegen een hoger beroep aan.

Op 04.04.2017 is mevrouw bevallen van een tweede kind, [A.]. Gezien de betrokkene op het ogenblik van de geboorte verblijfsgerechtigd was in het Rijk, volgde [A.] de administratieve situatie van haar moeder en verkreeg zij een inschrijving in het vreemdelingenregister. Op 16.05.2017 werd voor het kind een asielaanvraag ingediend. Deze asielaanvraag is op heden nog in behandeling bij het CGVS.

Op 24.05.2017 werd de intrekking van de vluchtelingenstatus van de betrokkene en haar oudste kind bevestigd door de RvV (arrest nr 187579) en werd de asielprocedure van haar echtgenoot definitief afgesloten door een weigering van de toekenning van de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus door de RvV (arrest nr 187580).

Gezien de betrokkene een onbeperkt verblijfsrecht kreeg op basis van haar erkenning als vluchteling en gezien de basis van deze erkenning frauduleus werd bevonden, staat vast dat de betrokkene haar verblijfsrecht in het Rijk bekomen heeft door fraude.

Deze vaststelling noopte de Dienst vreemdelingenzaken (DVZ) tot een verder onderzoek naar het behoud van dit verblijfsrecht. Te dien einde werd de betrokkene op 20.06.2017 per aangetekend schrijven overeenkomstig art 62 van de wet van 15.12.1980 uitgenodigd om in het kader van dit onderzoek op grond van artikel 11 §3 van diezelfde wet alle elementen en documenten aan te brengen waarvan zij wenste dat de DVZ op de hoogte was voor het nemen van een beslissing. Uit de website van B-post blijkt dat de betrokkene dit aangetekend schrijven heeft ontvangen op 23.06.2017. In deze brief stond vermeld dat de betrokkene alle elementen binnen de dertig dagen diende voor te leggen bij de administratie van haar gemeente. Onze dienst heeft van advocaat [S.M.B.] een bundel met documenten ontvangen. De advocaat stelt dat het gezin zich goed aangepast heeft in de Belgische samenleving, een vriendenkring heeft opgebouwd en trachten de Belgische samenleving een dienst te bewijzen. Er wordt aangehaald dat de kinderen in België geboren zijn en artikel 3 van het kinderrechtenverdrag mogelijks geschonden wordt. Er wordt eveneens aangehaald dat de betrokkene vervreemd is van de Afghaanse samenleving, geen familieleden in Afghanistan heeft en door haar langdurig verblijf in Iran en ook niet naar Iran terug kan keren. Verder wordt verwezen naar de medische toestand van haar echtgenoot. Volgende stukken werden voorgelegd :

- Geboorteakte jongste kind [M.,A.]
- Bijlage 26 [M.,A.]
- inschrijving [M.,P.] voor schooljaar 2016-17 sinds 29.05.17 bij GO basisschool [K.] te Deurne
- identiteitskaartje voor kinderen van [M.,P.]

Uit het administratief dossier blijkt dat de betrokkene met haar gezin in België verblijft. Haar man is niet verblijfsgerechtigd. Op 06.12.2016 werd voor hem een bijlage 13 quinquies opgesteld. Hij werd in het bezit gesteld van een bijlage 35 op 07.02.2017 voor de duur van zijn schorsend beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze bijlage 35 werd overeenkomstig de instructies niet meer verlengd na 07.07.2017 na het arrest van 24.05.17. Onderhavige beslissing trekt het verblijfsrecht in van de betrokkene en haar kinderen. De eenheid van de gezinscel word door deze beslissing dus niet geschaad. Gezien het jongste kind een lopende asielaanvraag heeft werd deze beslissing genomen zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Op die manier kan de betrokkene haar kind bijstaan gedurende deze procedure ingeval ervoor gekozen wordt deze verder te zetten. Weliswaar kan noch voor mevrouw, noch voor haar gezinsleden geargumenteed worden dat louter op basis van de lopende asielprocedure van het kind, het frauduleus verkregen verblijfsrecht behouden kan blijven. Bijkomend kunnen we er op wijzen dat de intrekking van betrokkenes erkenning als vluchteling op het ogenblik van de asielaanvraag van het vier maand oude kind nog niet definitief was. Het arrest van RvV hierover dateert van na deze asielaanvraag. Als een gevolg werd deze aanvraag ingediend als een in België geboren kind van een erkende vluchteling, een situatie die intussen volledig gewijzigd is.

Voor geen van de kinderen kan aangetoond worden dat zij, door deze beslissing, hun ouders zouden moeten missen of niet in de veiligheid en stabiliteit van het gezin zouden kunnen opgroeien waardoor hun welzijn fundamenteel zou geschaad worden. Voor het oudste kind werd een inschrijving in de kleuterschool voorgelegd. Het kind is nog niet schoolplichtig. Deze uiterst beperkte scolariteit van een maand in de instapklas van de kleuterschool kan daarenboven niet worden aangehaald als voldoende reden om het frauduleus bekomen verblijfsrecht niet in te trekken. Er ligt geen bewijs voor dat het kind niet in het land van herkomst of gewoonlijk verblijf verder school zou kunnen lopen.

De advocaat stelt dat zij geen familie meer hebben in Afghanistan. Van andere familieleden in België dan haar echtgenoot en kinderen zijn in het administratief dossier geen spoor te vinden. Uit de

beslissingen van het CGVS blijkt dat geen geloof kon gehecht worden aan betrokkene's voorgehouden nationaliteit en dat het niet aannemelijk werd gemaakt dat ze in Iran verbleef als echtgenote van een Afghaanse vluchteling van Hazara origine. Met andere woorden staat niet vast tegenover welk land de familiale, culturele en sociale banden van de betrokkene moeten worden afgewogen. Dit wil niet zeggen dat de betrokkene niet elders dan in België familiale banden heeft, zij het in Iran, Afghanistan of elders. Volgens het administratief zouden haar moeder, broers en zus nog in leven zijn evenals de broer en zus van haar echtgenoot.

- getuigenis [A.,S.] dd 04.07.17: kent de familie drie jaar, man heeft suikerziekte en zijn gezondheid gaat achteruit.

- getuigenis [U.M.], dd 03.07.17: werkt voor 'Instapje' te Antwerpen (een gezinsondersteunend project dat geïsoleerde sociaal kwetsbare ouders leert om met hun kinderen te spelen en samen tijd door te brengen om de kansen van de kinderen op school te verhogen) die stelt dat zij het gezin gedurende een jaar ondersteund heeft en dat het gezin er alles aan doet om zo goed mogelijk integreren. Dat zij moedige, positieve en gemotiveerde mensen zijn die een normaal en rustig gezinsleven wensen en mijnheer goed Nederlands heeft geleerd in een jaar tijd.

- Getuigenis [M.J.] dd. 29.06.17: kent de familie, zijn sociaal, hebben nog nooit problemen gehad en zijn steeds op zoek naar werk. Ze kunnen niet terug naar Afghanistan

- Inschrijving bij VDAB als werkzoekende op vraag van OCWM voor de betrokkene vanaf dinsdag 27.06.2017.

- Getuigenis [G.P.], leerkracht NT2 die betrokkene's echtgenoot onderwees in de Nederlandse les Threshold1-2 en stelt dat hij sociaal, gemotiveerd en gedreven is en op een actieve wijze participeerde in de les en het sociale gebeuren, en hij ook regelmatig naar conversatiegroepen ging.

- Getuigenis Dr [V.K.] dd. 28.06.17 die stelt dat de familie [E.] reeds twee jaar in België leeft en zich probeert te integreren en het dochtertje naar school gaat.

- Doktersbriefje Dr [V.K.] dd 28.06.17 dat stelt dat betrokkene's echtgenoot gezondheidsproblemen heeft die recent ontdekt zijn en het land niet kan verlaten+ laboresultaten niet recenter dan 2016 (dd 10.08.16, 28.09.16, 04.11.2016)

- Inschrijving CVO Antwerpen voor [E.R.] dd 27.06.17 voor NT 2 Threshold 1 en Threshold2

- Deelcertificaten NT2 breaktrough persoonlijk en publiek voor [E.R.] dd 13.04.16 en NT 2 Waystage schriftelijk en mondeling dd 20.06.16

- Certificaat van de opleiding Nederlands tweede richtgraad 1 dd 24.06.16 bij het centrum voor volwassenenonderwijs Antwerpen voor [E.R.]

- Attest trajectbegeleider van onthaalbureau betreffende Dhr [E.] dd 10.08.16

- Attest trajectbegeleider van onthaalbureau betreffende de betrokkene 10.08.16

- Inschrijving CVO Antwerpen voor betrokkene dd 07.06.16 voor schooljaar 2017-18 voor NT2 Threshold 1 en NT2 Threshold 2

- Deelcertificaten NT2 Waystage schriftelijk en mondeling en NT2 breaktrough publiek voor de betrokkene inschrijvingsformulier voor het schooljaar 2016-17 voor de opleiding informatie- en communicatietechnologie voor de betrokkene bij open school Antwerpen centrum voor basiseducatie op 10.05.17. De cursus liep van 18.05.17-22.06.17

- Attest van inburgering door Onthaalbureau dd 14.04.16, Waystage hoogst behaalde niveau en maatschappelijke oriëntatie voor de betrokkene

- Attest onthaalbureau dd 10.08.2016

De advocaat van de betrokkene stelt dat zij totaal vervreemd is van de Afghaanse samenleving en dat zij ook niet naar Iran kan terugkeren omdat zij meermaals onderworpen was aan onmenselijke en vernederende behandelingen. Opnieuw moeten we verwijzen naar de beslissing van het CGVS en het arrest van de RvV waaruit blijkt dat haar nationaliteit en land van gewoonlijk verblijf niet vaststaan.

Dit houdt in dat niet automatisch kan geconcludeerd kan worden dat mevrouw geen andere, sterkere, sociale en culturele banden heeft dan die in België. De getuige [S.E.] stelt het gezin te kennen en dat de gezondheid van Dhr [E.R.] achteruit gegaan is na het negatieve antwoord inzake zijn asielaanvraag. Deze getuigenis geeft ons dus geen enkele kijk op de verankering van het gezin binnen de Belgische samenleving. De getuige [M.J.] stelt dat het gezin sociaal is, nooit problemen binnen de maatschappij heeft gehad, altijd op zoek naar werk en niet naar Afghanistan kunnen terugkeren. Op welke manier de betrokkene sociaal is wordt verder niet uitgelegd. Bij de opmerking dat zij op zoek zou zijn naar werk moet opgemerkt worden dat mevrouw zich pas na de ontvangst onze brief heeft laten inschrijven bij de VDAB. Na consultatie van de databank van de Rijksdienst voor sociale zekerheid blijkt dat betrokkene nooit officieel in dienstverband heeft gewerkt. Van een eventuele zelfstandige activiteit in België ligt niks voor. Als moeder van twee jonge kinderen kan tot op bepaalde hoogte aangenomen worden dat het voor haar moeilijk was economisch onafhankelijk te zijn. Maar er moet vooral rekening gehouden worden met de niet-economische gevolgen hiervan, namelijk het feit dat een tewerkstelling de sleutel vormt tot een diepere integratie in de Belgische samenleving doordat een sociaal netwerk kan

worden opgebouwd en men door tewerkstelling met meer uiteenlopende aspecten van de Belgische cultuur in aanmerking kan komen. De voorgelegde getuigenissen brengen geen elementen aan die ons kunne overtuigen van het feit dat zij op een andere wijze een breed sociaal netwerk heeft kunnen uitbouwen en een culturele hechting met de Belgische samenleving heeft kunnen opbouwen. Uit de behaalde deelcertificaten 'waystage' en 'breakthrough' en de getuigenissen van Mevr [U.] en Dr [V.] kan afgeleid worden dat zij gepoogd heeft om tot een integratie in het Rijk te komen, en de intentie had deze pogingen verder te zetten (inschrijving bij CVO Antwerpen voor schooljaar 2017-18) maar het daadwerkelijke bestaan van culturele en sociale banden met België in die mate dat ze deze beslissing zouden kunnen wijzigen kan hier niet uit opgemaakt worden.

Wat betreft de laboresultaten en de verklaring van Dr [V.] dat [E.R.] recent ontdekte medische problemen heeft, kan opgemerkt worden dat onderhavige beslissing niet slaat op Dhr [E.]. Dhr [E.] heeft op heden geen verblijfsrecht en deze beslissing viseert dan ook geen intrekking hiervan. Als een gevolg dienen deze stukken niet te ter appreciatie worden voorgelegd aan de ambtenaar geneesheer gezien deze elementen onderhavige beslissing niet kunnen hervormen. Hetzelfde gaat op voor de getuigenis van Dhr [P.] die enkel slaat op de instelling en houding van Dhr [E.] en ons niets leert over de betrokkene, net als de overige stukken betreffende het gevolgde inburgeringstraject voorgelegd voor Dhr [E.]. De arbeidskaart C van Dhr [E.] brengt evenmin soelaas, niet in het minst omdat uit de databank van de Rijksdienst voor sociale zekerheid blijkt dat de betrokkene nooit officieel in dienstverband heeft gewerkt tijdens de gelegenheid van deze arbeidskaart en er dus geen inhoudelijke dimensie aan te koppelen valt.

De betrokkene verblijft iets minder dan drie jaar in België. In deze tijd heeft zij gepoogd maar is zij er niet in geslaagd om zich duurzaam in de Belgische samenleving te integreren. Haar kinderen, die gezien hun erg jonge leeftijd niet in de mogelijkheid zijn om zelf een netwerk uit te bouwen, zijn gericht op het gezinsleven en teren uitsluitend op het sociale netwerk van hun ouders.

Gezien de jonge leeftijd van betrokkene (31 jaar) waarvan zij het grootste deel buiten België verbleef en gezien de prille leeftijd van de kinderen is het niet inhumain aan te nemen dat het gezin zich zonder al te veel problemen zal kunnen re-integreren in het land van herkomst of gewoonlijk verblijf. De ervaringen, kennis en de eventuele competenties verworven tijdens het verblijf in België (zoals door het volgen van de opleiding informatie- en communicatietechnologie) kunnen waardevol zijn bij het opbouwen van hun leven elders. Haar eventuele gevoelens van ontworteling zullen minder groot zijn dan die die werden gevoeld bij hun aankomst in het Rijk een reden om het frauduleus verkregen verblijfsrecht niet in te trekken. Medische elementen voor haar of de kinderen liggen niet voor zodat ook daar geen beletsel kan gevonden worden voor deze beslissing.

Als een gevolg wordt het verblijfsrecht van onbepaalde duur in het Rijk van de betrokkene en haar minderjarige kinderen ingetrokken overeenkomstig bovengenoemd wetsartikel."

2. Over het voorwerp van het beroep en de rechtspleging

2.1. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij op 11 september 2017 een beroep tot nietigverklaring van de beslissing van 11 augustus 2017 tot intrekking van het verblijfsrecht van onbepaalde duur heeft ingediend (bekend onder rolnummer 213 093) en op 12 september 2017 een beroep tot nietigverklaring heeft ingediend van de beslissing van 11 augustus 2017 houdende "bevel om het grondgebied te verlaten" (bekend onder rolnummer 209 900).

2.2. De omvang van een annulatieberoep moet in de eerste plaats worden bepaald aan de hand van de inhoud en de bewoordingen van het inleidend verzoekschrift (RvS 27 januari 2004, nr. 127.436). In haar verzoekschrift ingediend op 12 september 2017 stelt de verzoekende partij dat ze op 11 augustus 2017 de volgende beslissing kreeg: "een beslissing van de F O D BINNENLANDSE ZAKEN, Dienst Vreemdelingenzaken tot bevel om het grondgebied te verlaten, gezien zij vals informatie zou gegeven hebben of fraude zou gepleegd hebben en niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie (art. 10 van de Wet van 15 december 1980)". Uit de bewoordingen van het uitgewerkte middel en de bijgevoegde bestreden beslissing, blijkt dat de verzoekende partij evenwel in werkelijkheid de nietigverklaring vraagt van de beslissing van 11 augustus 2017 tot intrekking van het verblijfsrecht van onbepaalde duur op grond van artikel 11, § 3 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij laat ook na een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten voor te leggen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt ook niet dat er op 11 augustus 2017 een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven. Dit wordt overigens bevestigd in de bestreden beslissing zelf, waar wordt gemotiveerd dat deze beslissing niet gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten.

De Raad gaat er dan ook van uit dat het beroep ingediend op 12 september 2017 is gericht tegen de beslissing van 11 augustus 2017 tot intrekking van het verblijfsrecht van onbepaalde duur op grond van artikel 11, § 3 van de Vreemdelingenwet. Dit trouwens net zo als de verwerende partij in haar nota met opmerkingen.

2.3. De vaststelling dringt zich dan evenwel op dat de beide beroepen zijn gericht tegen een en dezelfde beslissing, namelijk de beslissing van 11 augustus 2017 tot intrekking van het verblijfsrecht van onbepaalde duur op grond van artikel 11, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Nu de verzoekende partij twee onderscheiden en ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing, dient toepassing te worden gemaakt van artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.

Betreft het een collectief beroep, dan oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij alle verzoekende partijen uitdrukkelijk en collectief aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduiden op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partijen worden geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.”

Met toepassing van artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet dienen de beroepen met rolnummers 209 900 en 213 093 dan ook van rechtswege te worden gevoegd.

Ter terechtzitting van 6 maart 2018 stelt de verzoekende partij dat zij niet wenst af te wijken van de in artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet voorziene regeling, zodat enkel het laatst ingediende verzoekschrift ten gronde wordt behandeld (gekend onder rolnummer X) en zij wordt geacht afstand te doen van het eerder ingediende verzoekschrift (gekend onder rolnummer X).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 10, 11 en 74/20 van de Vreemdelingenwet en van de overeenkomst ter uitvoering van het te Schengen gesloten akkoord van 14 juni 1985.

De verzoekende partij verwoordt haar middel als volgt:

“Terwijl de wetgeving m.b.t. de motivering er strekt toe de formele motivering als een substantiële vormvereiste op te leggen. Dat de wetgever duidelijk de bedoeling had om de formele motivering als een substantieel vormvoorschrift op te leggen, zonder mogelijkheid deze motiveringsvereiste vervangen te zien door deze of gene motivering die de rechtsonderhorige wel op één of andere wijze bekend zou zijn.

Dat ook het vereiste van motivering, zoals omschreven in andere bronnen van het recht is geschonden (LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur. Kluwer, Antwerpen, 1988, p. 69-70, en verwijzingen). Dat ook hier betreft het een substantiële vorm vereiste (R.v.St, nr. 31.882, dd. 1 februari 1989). Dat de beslissing zelf niet voldoet aan de motiveringsvereiste omschreven in de formele motiveringswet en in andere rechtsbronnen (Arbeidshof Gent, 14 december 1994, R.W." 1995-96, 49). Dat de formele motiveringswet niet alléén een waarborg voor de burger die alzo vermag duidelijk kennis te nemen van al de elementen welke aan de basis liggen van de beslissing en van de draagwijdte ervan is (RvSt, N.v. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; RvSt, Smets-Jet, nr. 41.884, 4 februari 1993, P.M.,1993.43: RvSt, Scheire, 40.739, 13 oktober 1992; en RvSt. Verschaffel, m. 40.389, 10 november 1992; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative a la motivation formelle des actes administratives', J.T., 1991,737; cfr. Verslag, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/3,16) maar ook een waarborg voor de goede werking van het gerechtelijk apparaat is (RvSt., A.S.B.L. Environnement et Patrimoine écusinoir, nr. 44.847, dd. 9 november 1993; RvSt., N.v. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative a la motivation formelle des actes administratives',

J.T..1991.737: Advies RvSt. dd. 21 oktober 1987, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/2, 6; RvSt., Damilot, 41.281,4 december 1992, Cfr. RvSt, Warnants, nr. 21.635, 3 december 1981).

In de bestreden beslissing heeft de F O D BINNENLANDSE ZAKEN, Dienst Vreemdelingenzaken gesteld dat hij valt onder de voorwaarden van art. 74/20 ter van de Wet van 15 december 1980. Dat dit artikel stelt:

§ 1. Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, aangevraagd krachtens deze wet, weigeren wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die bijdragen tot het verkrijgen van het verblijf

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

§ 2. Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

§ 3. De minister of zijn gemachtigde geeft de vreemdeling van wie het verblijf met toepassing van paragraaf 1 of van paragraaf 2 is geweigerd of ingetrokken het bevel om het grondgebied te verlaten.

§ 4. De minister of zijn gemachtigde kan te allen tijde specifieke controles uitvoeren of laten uitvoeren als er gegronde vermoedens zijn van fraude of van het gebruik van andere onwettige middelen."

Verzoekende partij maakt duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet, gelet op het feit dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van dat artikel

Mijn verzoekster legt voor : geboorteakte jongste kind [M.A.], bijlage 26 [M.A.], inschrijving [M.P.] voor schooljaar 2016-17 sinds 29.05.17 bij GO basisschool [K.] te Deurne en identiteitskaartje voor kinderen van [M.P.]

Onderhavige beslissing trekt het verblijfsrecht in van verzoekster en haar kinderen. De eenheid van de gezinscel word door deze beslissing dus geschaad. Gezien het jongste kind een lopende asielaanvraag heeft werd deze beslissing genomen zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Op die manier is er geen reden van verblijf op vaste basis en kan verzoekster haar kind niet bijstaan gedurende deze procedure ingeval ervoor gekozen wordt deze verder te zetten.

Mijn verzoekster stelt dat zij geen familie meer heeft in Afghanistan. Van andere familieleden in België dan haar echtgenoot en kinderen zijn in het administratief dossier geen spoor te vinden. Uit de beslissingen van het CGVS. De veronderstellingen dat zij niets weet van de nationaliteit en dat het niet aannemelijk werd gemaakt dat ze in Iran verbleef als echtgenote van een Afghaanse vluchteling van Hazara origine zijn onvoldoende om te stellen dat er geen bezwaar is naar terugkeer naar Afghanistan.

Mijn verzoekster is totaal vervreemd van de Afghaanse samenleving en dat zij ook niet naar Iran kan terugkeren omdat ze meermaals onderworpen was aan onmenselijke en vernederend behandelingen. Opnieuw moet verzoekster verwijzen dat de beslissing van het CGVS en het arrest van de RvV waaruit blijkt dat haar nationaliteit en land van gewoonlijk verblijf niet vaststaan, onvoldoende is om te stellen dat er geen bezwaar is tegen terugkeer. Dit houdt in dat verzoekster bewijst dat zij geen andere, sterkere, sociale en culturele banden heeft dan die in België. Uit veronderstellingen of onduidelijkheden kan de Dienst Vreemdelingenzaken de bewijzen van sterke integratie in België niet ernstig weerleggen. De getuige [S.A.] stelt het gezin te kennen en dat de gezondheid van Dhr [E.R.] achteruit gegaan is na het negatieve antwoord inzake zijn asielaanvraag. Deze getuigenis geeft ons dus een inkijk op de verankering van het gezin binnen de Belgische samenleving. De getuige [M.J.] stelt dat het gezin

sociaal is, nooit problemen binnen de maatschappij heeft gehad, altijd op zoek zijn naar werk en niet naar Afghanistan kunnen terugkeren. Als moeder van twee zeer jonge kinderen kan tot op bepaalde hoogte aangenomen worden dat het voor haar moeilijk was economisch onafhankelijk te zijn. De voorgelegde getuigenissen brengen elementen aan die ons kunnen overtuigen van het feit dat zij op een andere wijze een breed sociaal netwerk heeft kunnen uitbouwen en een culturele hechting met de Belgische samenleving heeft kunnen opbouwen. Uit de behaalde deelcertificaten 'waystage' en 'breakthrough', en de getuigenissen van Mevrouw [U.] en Dokter [V.] kan afgeleid worden dat zij gepoogd heeft om tot een integratie in het Rijk te komen, en de intentie had deze pogingen verder te zetten (inschrijving bij CVO Antwerpen voor schooljaar 2017-18) en het daadwerkelijk bestaan van culturele en sociale banden met België in die mate dat ze deze beslissing zouden kunnen kan hier uit opgemaakt worden. Wat betreft de laboresultaten en de verklaring van Dr [V.] dat [E.R.] recent ontdekte medisch problemen heeft, kan opgemerkt worden dat onderhavige beslissing uiteraard zijn wisselwerking heeft op het gezin, waarvan de Heer Dhr [E.] deel van uitmaakt.

Dit toont aan dat mijn verzoekster meerdere andere redenen heeft haar verblijf te geven in België op basis van art. 74/20 § 2 Vreemdelingenwet. Dat daarmee onvoldoende rekening wordt gehouden.

Met de voorgelegde stukken van integratie, tewerkstelling, gezin met twee kinderen toont verzoekende partij aan dat gezien de gepleegde fraude, die, bewezen werd geacht door het Hof van Beroep Gent, het alsnog kennelijk onredelijk was om het verblijfsrecht te beëindigen.

Verzoekster stelt dat haar integratie en zijn tewerkstelling zonder een verblijfsrecht in nauwe schoenen komen te staan. Verzoekster merkt op dat de gemachtigde zowel wat betreft het beëindigen van het verblijfsrecht (artikel 42septies van de Vreemdelingenwet) als wat betreft de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (artikel 57 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen) over een discretionaire bevoegdheid beschikt. Het komt verzoekster kennelijk onredelijk voor dat de gemachtigde ervoor kiest om het verblijfsrecht te beëindigen wanneer dit verblijfsrecht het rechtstreeks gevolg is van het voorleggen van een vals document, en, anderzijds, een bevel af te geven terwijl het schoolgaan van de kinderen, de tewerkstelling, de gevaarlijke situatie

Verzoekende partij toont aan dat hij een nadeel heeft ondervonden vanwege deze maatregel."

3.2.1. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de bestreden beslissing wordt duidelijk verwezen naar de juridische grondslag van deze beslissing, namelijk artikel 11, § 3, tweede en derde lid van de Vreemdelingenwet. Deze bepalingen worden niet enkel vermeld, maar tevens geciteerd in de bestreden beslissing. Uit een simpele lezing van de bestreden beslissing blijkt dat ook de feitelijke overwegingen zijn opgenomen. De gemachtigde van de staatssecretaris motiveert waarom de beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht van onbepaalde duur wordt genomen. Hij zet eerst de verblijfsrechtelijke geschiedenis van de verzoekende partij en haar gezinsleden uiteen. Gelet op de intrekking van de vluchtelingenstatus door de commissaris-generaal op grond van artikel 55/3/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet, wordt in de bestreden beslissing ook het verblijfsrecht van onbepaalde duur ingetrokken. In de bestreden beslissing wordt ten slotte uitgebreid gemotiveerd waarom de verschillende door de verzoekende partij voorgelegde stukken niet toelaten te besluiten dat er redenen zijn die verband houden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, de duur van het verblijf in België en het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst, die maken dat niet kan worden overgegaan tot de intrekking van het verblijfsrecht van onbepaalde duur.

De verzoekende partij betoogt dat zij duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen. De Raad kan evenwel enkel vaststellen dat zij op dit punt niet de minste verduidelijking verstrekt, waardoor dit betoog niet meer betreft dan een blote bewering. Zij laat na hier verder op in te gaan en maakt geenszins aannemelijk dat de voorziene motivering, die zeer uitgebreid ingaat op haar situatie en deze van haar kinderen alsook op de door haar voorgelegde stukken, niet pertinent en draagkrachtig is. Waar de verzoekende partij nog stelt dat de bestreden beslissing is genomen in toepassing van artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet, mist haar betoog ook overduidelijk feitelijke

grondslag. Een simpele lezing van de bestreden beslissing maakt duidelijk dat de juridische grondslag van deze beslissing artikel 11, § 3, tweede en derde lid van de Vreemdelingenwet is. De verzoekende partij kon hiervan op eenvoudige wijze kennis nemen en niets rechtvaardigt haar vergissing hieromtrent.

De voorziene motivering stelt de verzoekende partij op voldoende wijze in staat om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, zodat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht of van de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.2.2. Waar de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). De materiële motiveringsplicht vereist dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan, wat onder meer inhoudt dat die motieven steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (RvS 29 maart 2012, nr. 218.725). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht in het licht van de wettelijke bepaling die in de bestreden beslissing wordt toegepast, in casu artikel 11, § 3 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij kan niet worden gevolgd waar zij stelt dat de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht in het licht van artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing maakt geen toepassing van deze laatste bepaling en verwijst er zelfs op geen enkele wijze naar. De verzoekende partij licht ook op geen enkele wijze toe waarom zij wel dienstig een schending van deze bepaling kan aanvoeren.

Artikel 11, § 3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 49, § 1, tweede lid, of artikel 49/2, § 2, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf van beperkte duur in het Rijk werd toegelaten, niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven en hem een bevel geven om het grondgebied te verlaten :

1° wanneer de internationale beschermingsstatus door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd opgeheven overeenkomstig de artikelen 55/3 of 55/5. De minister of zijn gemachtigde houdt hierbij rekening met de mate van verankering van de vreemdeling in de samenleving;

2° wanneer de internationale beschermingsstatus door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd ingetrokken overeenkomstig de artikelen 55/3/1, § 1, of 55/5/1, § 1.

De minister of zijn gemachtigde kan te allen tijde beslissen om het verblijf van de vreemdeling die op grond van artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf van beperkte of onbeperkte duur in het Rijk werd toegelaten, in te trekken of te beëindigen en hem een bevel geven om het grondgebied te verlaten wanneer de internationale beschermingsstatus door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd ingetrokken overeenkomstig de artikelen 55/3/1, § 2, of 55/5/1, § 2 of wanneer de vreemdeling afstand heeft gedaan van zijn internationale beschermingsstatus.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een beslissing, zoals bedoeld in het eerste en tweede lid, overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Onverminderd de toepassing van paragraaf 2, kan de minister of zijn gemachtigde ook een einde stellen aan het recht op verblijf van de in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 7° bedoelde familieleden indien het recht op verblijf van de vreemdeling die vervoegd werd, op grond van het eerste of het tweede lid wordt beëindigd of ingetrokken.”

Het is niet betwist dat de commissaris-generaal op 28 november 2016 overging tot intrekking van de vluchtelingenstatus op grond van artikel 55/3/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan de gemachtigde van de staatssecretaris het verblijfsrecht van onbepaalde duur intrekken, zoals bepaald in artikel 11, § 3, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt ook dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich heeft gehouden aan de bepalingen van artikel 11, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet. Hij heeft namelijk bij het nemen van de bestreden beslissing rekening gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de verzoekende partij, met de duur van het verblijf in België, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst.

Uit het administratief dossier blijkt zo dat het bestuur op 20 juni 2017 volgende brief naar de verzoekende partij heeft gestuurd:

"Geachte mevrouw [M.]

Onze dienst heeft kennis genomen van het arrest van de Raad voor vreemdelingenbetwistingen van 24.05.2017 dat de intrekking van de vluchtelingenstatus van uzelf en uw minderjarig kind bevestigt.

In het kader van een onderzoek naar het behoud van uw verblijfsrecht in België in het bijzonder op basis van de artikelen 11 §3 tweede en derde lid van de wet van 15.12.1980 waarin staat " De minister of zijn gemachtigde kan te allen tijde beslissen om het verblijf van de vreemdeling die op grond van artikel 49§1 tweede of derde lid of artikel 49/2 §§ 2 of 3 als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf van beperkte of onbeperkte duur in het Rijk werd toegelaten, in te trekken of te beëindigen en hem een bevel geven om het grondgebied te verlaten wanneer de internationale beschermingsstatus door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en staatlozen werd ingetrokken overeenkomstig de artikelen 55/3/1 §2 of 55/5/1 §2 of wanneer de vreemdeling afstand heeft gedaan van zijn internationale beschermingsstatus. Wanneer de minister of zijn gemachtigde een beslissing, zoals bedoeld in het eerste en tweede lid, overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene. met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst."

En artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980 waarin staat "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land." staat het u vrij alle documenten en elementen aan te brengen, voor uzelf en uw minderjarige kinderen, waarvan u het nodig acht dat de Dienst vreemdelingenzaken er kennis van heeft teneinde uw situatie correct in te schatten.

Alle documenten dienen binnen de 30 dagen overgemaakt worden bij de gemeentelijke administratie."

De verzoekende partij heeft in antwoord op deze brief meerdere documenten overgemaakt aan het bestuur. Deze worden besproken in de bestreden beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij het niet eens is met deze bespreking.

Zo betoogt de verzoekende partij dat de eenheid van haar gezinscel door de bestreden beslissing wordt geschaad. Zij wijst erop dat haar jongste (minderjarig) kind nog een lopende asielaanvraag heeft en zij dit kind niet langer zal kunnen bijstaan in deze procedure. Het is evenwel niet betwist dat de thans bestreden beslissing het verblijfsrecht van onbepaalde duur van zowel de verzoekende partij als haar beide kinderen intrekt. Het is evenmin betwist dat de echtgenoot niet verblijfsgerechtigd is. De verzoekende partij geeft verder zelf aan dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit heeft de gemachtigde van de staatssecretaris ook net gedaan, omdat het jongste kind van de verzoekende partij nog een asielaanvraag heeft lopen. Dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de bestreden beslissing. Nu de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een verwijderingsbeslissing, blijkt op zich niet dat de verzoekende partij wordt gescheiden van haar jongste kind of dat de eenheid van de gezinscel wordt geschaad. Evenmin maakt zij aannemelijk dat zij in deze situatie haar kind dan niet langer kan bijstaan gedurende de asielprocedure. Met haar betoog, en waar het jongste kind louter nog beschikt(e) over een precair verblijfsrecht in afwachting van het onderzoek van haar asielaanvraag, toont de verzoekende partij nog niet aan de motieven van de bestreden beslissing incorrect, kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zijn.

De verzoekende partij betoogt verder dat zij geen familie meer heeft in Afghanistan. Zij stelt tevens dat "[d]e veronderstellingen dat zij niets weet van de nationaliteit en dat het niet aannemelijk werd gemaakt

dat ze in Iran verbleef als echtgenote van een Afghaanse vluchteling van Hazara origine [...] onvoldoende [zijn] om te stellen dat er geen bezwaar is naar terugkeer naar Afghanistan". Zij gaat er met haar betoog echter aan voorbij dat de gemachtigde van de staatssecretaris ruimer heeft gemotiveerd. Meer bepaald stelde deze: "De advocaat stelt dat zij geen familie meer hebben in Afghanistan. Van andere familieleden in België dan haar echtgenoot en kinderen zijn in het administratief dossier geen spoor te vinden. Uit de beslissingen van het CGVS blijkt dat geen geloof kon gehecht worden aan betrokkene's voorgehouden nationaliteit en dat het niet aannemelijk werd gemaakt dat ze in Iran verbleef als echtgenote van een Afghaanse vluchteling van Hazara origine. Met andere woorden staat niet vast tegenover welk land de familiale, culturele en sociale banden van de betrokkene moeten worden afgewogen. Dit wil niet zeggen dat de betrokkene niet elders dan in België familiale banden heeft, zij het in Iran, Afghanistan of elders. Volgens het administratief zouden haar moeder, broers en zus nog in leven zijn evenals de broer en zus van haar echtgenoot." De gemachtigde van de staatssecretaris geeft aan dat het niet duidelijk is ten opzichte van welk land de familiale, culturele en sociale banden van de verzoekende partij moeten worden afgewogen. Tevens wordt er gemotiveerd dat uit het administratief dossier blijkt dat de moeder, broers en zus van de verzoekende partij nog leven, evenals de broer en zus van haar echtgenoot. Er wordt dan ook besloten dat de afwezigheid van duidelijkheid omtrent het land van herkomst niet betekent dat de verzoekende partij (en haar echtgenoot) buiten België geen familiebanden hebben, zij het in Iran, Afghanistan of elders. De verzoekende partij betwist, laat staan weerlegt, deze laatste motieven niet. Zij leest deze motivering ook ten onrechte als een motivering dat er geen bezwaar bestaat tegen een terugkeer naar Afghanistan. Er wordt enkel aangegeven dat in redelijkheid kan worden aangenomen dat de verzoekende partij in haar land van herkomst, wat dit ook moge zijn, nog familieleden heeft. Met haar betoog toont zij het incorrect of kennelijk onredelijk karakter van de op dit punt voorziene motivering niet aan.

Vervolgens stelt de verzoekende partij dat zij totaal vervreemd is van de Afghaanse samenleving en dat zij ook niet kan terugkeren naar Iran omdat ze aldaar meermaals werd onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Zij herhaalt aldus slechts haar standpunt zoals zij dit reeds aanbracht bij het bestuur voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing. Verweerder heeft evenwel op zeer uitgebreide en concrete wijze in de bestreden beslissing toegelicht waarom hij dit betoog niet aanvaardt:

"De advocaat van de betrokkene stelt dat zij totaal vervreemd is van de Afghaanse samenleving en dat zij ook niet naar Iran kan terugkeren omdat zij meermaals onderworpen was aan onmenselijke en vernederende behandelingen. Opnieuw moeten we verwijzen naar de beslissing van het CGVS en het arrest van de RvV waaruit blijkt dat haar nationaliteit en land van gewoonlijk verblijf niet vaststaan.

Dit houdt in dat niet automatisch kan geconcludeerd kan worden dat mevrouw geen andere, sterkere, sociale en culturele banden heeft dan die in België. De getuige [S.E.] stelt het gezin te kennen en dat de gezondheid van Dhr [E.R.] achteruit gegaan is na het negatieve antwoord inzake zijn asielaanvraag. Deze getuigenis geeft ons dus geen enkele kijk op de verankering van het gezin binnen de Belgische samenleving. De getuige [M.J.] stelt dat het gezin sociaal is, nooit problemen binnen de maatschappij heeft gehad, altijd op zoek naar werk en niet naar Afghanistan kunnen terugkeren. Op welke manier de betrokkene sociaal is wordt verder niet uitgelegd. Bij de opmerking dat zij op zoek zou zijn naar werk moet opgemerkt worden dat mevrouw zich pas na de ontvangst onze brief heeft laten inschrijven bij de VDAB. Na consultatie van de databank van de Rijksdienst voor sociale zekerheid blijkt dat betrokkene nooit officieel in dienstverband heeft gewerkt. Van een eventuele zelfstandige activiteit in België ligt niks voor. Als moeder van twee jonge kinderen kan tot op bepaalde hoogte aangenomen worden dat het voor haar moeilijk was economisch onafhankelijk te zijn. Maar er moet vooral rekening gehouden worden met de niet-economische gevolgen hiervan, namelijk het feit dat een tewerkstelling de sleutel vormt tot een diepere integratie in de Belgische samenleving doordat een sociaal netwerk kan worden opgebouwd en men door tewerkstelling met meer uiteenlopende aspecten van de Belgische cultuur in aanmerking kan komen. De voorgelegde getuigenissen brengen geen elementen aan die ons kunne overtuigen van het feit dat zij op een andere wijze een breed sociaal netwerk heeft kunnen uitbouwen en een culturele hechting met de Belgische samenleving heeft kunnen opbouwen. Uit de behaalde deelcertificaten 'waystage' en 'breakthrough' en de getuigenissen van Mevr [U.] en Dr [V.] kan afgeleid worden dat zij gepoogd heeft om tot een integratie in het Rijk te komen, en de intentie had deze pogingen verder te zetten (inschrijving bij CVO Antwerpen voor schooljaar 2017-18) maar het daadwerkelijke bestaan van culturele en sociale banden met België in die mate dat ze deze beslissing zouden kunnen wijzigen kan hier niet uit opgemaakt worden.

Wat betreft de laboresultaten en de verklaring van Dr [V.] dat [E.R.] recent ontdekte medische problemen heeft, kan opgemerkt worden dat onderhavige beslissing niet slaat op Dhr [E.]. Dhr [E.] heeft op heden geen verblijfsrecht en deze beslissing viseert dan ook geen intrekking hiervan. Als een gevolg

dienen deze stukken niet te ter appreciatie worden voorgelegd aan de ambtenaar geneesheer gezien deze elementen onderhavige beslissing niet kunnen hervormen. Hetzelfde gaat op voor de getuigenis van Dhr [P.] die enkel slaat op de instelling en houding van Dhr [E.] en ons niets leert over de betrokkene, net als de overige stukken betreffende het gevolgde inburgeringstraject voorgelegd voor Dhr [E.]. De arbeidskaart C van Dhr [E.] brengt evenmin soelaas, niet in het minst omdat uit de databank van de Rijksdienst voor sociale zekerheid blijkt dat de betrokkene nooit officieel in dienstverband heeft gewerkt tijdens de gelegenheid van deze arbeidskaart en er dus geen inhoudelijke dimensie aan te koppelen valt.

De betrokkene verblijft iets minder dan drie jaar in België. In deze tijd heeft zij gepoogd maar is zij er niet in geslaagd om zich duurzaam in de Belgische samenleving te integreren. Haar kinderen, die gezien hun erg jonge leeftijd niet in de mogelijkheid zijn om zelf een netwerk uit te bouwen, zijn gericht op het gezinsleven en teren uitsluitend op het sociale netwerk van hun ouders.

Gezien de jonge leeftijd van betrokkene (31 jaar) waarvan zij het grootste deel buiten België verbleef en gezien de prille leeftijd van de kinderen is het niet inhumaan aan te nemen dat het gezin zich zonder al te veel problemen zal kunnen re-integreren in het land van herkomst of gewoonlijk verblijf. De ervaringen, kennis en de eventuele competenties verworven tijdens het verblijf in België (zoals door het volgen van de opleiding informatie- en communicatietechnologie) kunnen waardevol zijn bij het opbouwen van hun leven elders. Haar eventuele gevoelens van ontworteling zullen minder groot zijn dan die die werden gevoeld bij hun aankomst in het Rijk een reden om het frauduleus verkregen verblijfsrecht niet in te trekken. Medische elementen voor haar of de kinderen liggen niet voor zodat ook daar geen beletsel kan gevonden worden voor deze beslissing.

Als een gevolg wordt het verblijfsrecht van onbepaalde duur in het Rijk van de betrokkene en haar minderjarige kinderen ingetrokken overeenkomstig bovengenoemd wetsartikel.”

De verzoekende partij betoogt dat het gegeven dat haar land van nationaliteit en van gewoonlijk verblijf niet vaststaan, onvoldoende is om te stellen dat er geen bezwaar is tegen een terugkeer. Zij stelt dat dit inhoudt dat zij het bewijs levert dat zij “geen andere, sterkere, sociale en culturele banden heeft dan die in België”. De Raad kan echter niet inzien hoe uit de vaststelling door de commissaris-generaal en de Raad in het kader van de asielprocedure dat het land van nationaliteit en van gewoonlijk verblijf niet vaststaan, zou kunnen volgen dat zij het bewijs levert dat zij “geen andere, sterkere, sociale en culturele banden heeft dan die in België”. Met dit betoog weerlegt de verzoekende partij de motivering in de bestreden beslissing niet dat uit het gegeven dat het land van nationaliteit en van gewoonlijk verblijf niet vaststaan niet automatisch mag worden besloten dat zij geen andere, sterkere, sociale en culturele banden heeft dan die in België. Een dergelijke beoordeling komt niet kennelijk onredelijk voor. De gemachtigde van de staatssecretaris merkt hierbij ook nog op dat de verzoekende partij iets minder dan drie jaar in België verblijft, verblijf tijdens hetwelk niet blijkt dat zij hier duurzaam is geïntegreerd, ondanks pogingen hiertoe. De kinderen zijn, zo stelt de verwerende partij, gelet op hun jonge leeftijd ook nog niet in de mogelijkheid om zelf een netwerk uit te bouwen. De gemachtigde van de staatssecretaris is van oordeel dat gelet op de jonge leeftijd van de verzoekende partij (31 jaar), het gegeven dat zij het grootste deel van haar leven buiten België doorbracht en de prille leeftijd van haar kinderen, in redelijkheid kan worden aangenomen dat het gezin zich zal kunnen re-integreren in het land van herkomst of gewoonlijk verblijf. De verzoekende partij gaat niet concreet in op deze omstandige motivering in de bestreden beslissing en toont niet aan de gemachtigde van de staatssecretaris hierbij is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk handelde.

De verzoekende partij betoogt vervolgens dat de bewijzen van sterke integratie in België niet ernstig worden weerlegd door “veronderstellingen of onduidelijkheden”. Ter staving van dit betoog beperkt zij zich echter tot een louter tegenspreken van de motieven in de bestreden beslissing in verband met de voorgelegde stukken van integratie. Hiermee maakt zij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing steunt op veronderstellingen of onduidelijkheden.

Inzake de getuigenis van S.A. stelt de verzoekende partij dat deze wel een inkijk geeft in de verankering van het gezin binnen de Belgische samenleving. Hoe uit één loutere verklaring dat men het gezin kent dan een verankering in de Belgische samenleving moet worden afgeleid, wordt niet verduidelijkt en wordt niet aannemelijk gemaakt. Enige kennelijke onredelijkheid blijkt geenszins. Het hebben van een kennis is nog niet gelijk te stellen met een verankering in de Belgische samenleving.

Inzake de getuigenis van M.J. betwist de verzoekende partij als dusdanig niet dat hierin niet nader wordt geduid op welke manier zij dan sociaal is. Zij beaamt het gestelde in de beslissing dat tot op bepaalde hoogte kan worden aangenomen dat het voor haar als moeder van twee zeer jonge kinderen moeilijk was om economisch onafhankelijk te zijn. De verdere motivering – dat evenwel vooral rekening moet

worden gehouden met de niet-economische gevolgen hiervan, namelijk het feit dat een tewerkstelling de sleutel vormt tot een diepere integratie in de Belgische samenleving – wordt hiermee nog niet weerlegd. Andermaal blijkt op dit punt geen incorrecte of kennelijk onredelijke beoordeling.

Waar de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing vaststelt dat de voormelde twee getuigenissen geen elementen aanbrengen die wijzen op een breed sociaal netwerk en een culturele hechting met de Belgische samenleving, betoogt de verzoekende partij simpelweg het tegendeel, zonder verdere duiding. Het louter poneren van het tegendeel van het door het bestuur gestelde, zonder toe te lichten waarom de gemaakte beoordeling dan niet correct of kennelijk onredelijk is, laat de Raad slechts toe vast te stellen dat de verzoekende partij niet akkoord gaat met de motivering in de bestreden beslissing hetgeen evenwel niet volstaat om deze nietig te doen verklaren. Een incorrecte feitenvinding of kennelijke onredelijkheid blijkt aan de hand van een dergelijk betoog niet.

Ook waar de verwerende partij in haar beslissing – over de voorgelegde bewijzen van taallessen Nederlands en de getuigenissen van mevr. U. en dr. V. – vervolgens stelt dat hieruit weliswaar pogingen tot integratie en een wil om deze pogingen verder te zetten blijken, maar nog geen daadwerkelijke culturele en sociale banden met België in die mate dat deze de beslissing kunnen wijzigen, poneert de verzoekende partij simpelweg het tegendeel. Andermaal wordt dit standpunt niet nader verduidelijkt, zodat opnieuw moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij door louter het tegenovergestelde te beweren in haar middel, niet aannemelijk maakt dat de beoordeling van de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk is. De verzoekende partij laat na aan te tonen waarom zij precies van mening is dat de motieven van de bestreden beslissing foutief of kennelijk onredelijk zijn.

De verzoekende partij geeft nog aan dat de gezondheidssituatie van haar echtgenoot wel degelijk diende te worden besproken, nu haar echtgenoot deel uitmaakt van haar gezin en de bestreden beslissing “zijn wisselwerking heeft” op dit gezin. Met dit betoog gaat de verzoekende partij er echter aan voorbij dat de bestreden beslissing op zich geen betrekking heeft op haar echtgenoot en haar echtgenoot ook nooit enige niet-preciaire verblijfstitel of verblijfsrecht heeft gehad in België. Op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing was hij ook niet verblijfsgerechtigd. De intrekking van het verblijf van de verzoekende partij en haar kinderen verandert in wezen niets aan zijn situatie. De Raad wijst er ook andermaal op dat de bestreden beslissing geen verwijderingsbeslissing is, en ook niet gepaard gaat met een dergelijke beslissing. De verzoekende partij toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk heeft gehandeld waar hij oordeelde dat, gelet op het gegeven dat de echtgenoot niet het voorwerp uitmaakt van de bestreden beslissing en deze geen legaal verblijf heeft in België, diens medische problemen niet concreet dienden te worden betrokken bij de vraag of het verblijfsrecht van de verzoekende partij en de kinderen al dan niet wordt ingetrokken. In artikel 11, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet kan ook niet worden gelezen dat er rekening dient te worden gehouden met de gezondheidstoestand van de verzoekende partij, laat staan met deze van haar gezinsleden die niet verblijfsgerechtigd zijn en die niet het voorwerp uitmaken van de beslissing. Indien de echtgenoot van mening is dat hij op medische gronden dient te worden toegelaten tot een verblijf, en in het verlengde hiervan zijn gezinsleden, bijvoorbeeld omdat hij voor zijn aandoening geen adequate medische zorgen kan genieten in het herkomstland, dan dient hij hiervoor de geëigende procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet te volgen.

Waar de verzoekende partij wijst op een kennelijk onredelijke beslissing gelet op haar tewerkstelling, merkt de Raad op dat niet blijkt dat zij op enig ogenblik was tewerkgesteld in België. Zij brengt hiervan ook geen bewijs aan. Zij betoogt verder dat het kennelijk onredelijk is waar het verblijfsrecht wordt beëindigd of ingetrokken wanneer dit het rechtstreeks gevolg is van het voorleggen van een vals document. De Raad merkt allereerst op dat de bestreden beslissing als dusdanig niet wijst op het voorleggen van een vals document. Wel wordt gewezen op de intrekking van de vluchtelingenstatus door de commissaris-generaal op basis van artikel 55/3/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet, oftewel omdat de vluchtelingenstatus werd erkend op grond van feiten die verkeerd werden weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend waren voor de erkenning van de status. De Raad ziet niet in hoe hieruit op zich enige kennelijke onredelijkheid zou blijken. Dit lijkt in wezen ook een kritiek te zijn op de wet, waarvoor de Raad niet bevoegd is. De verzoekende partij wijst verder nog op het schoolgaan van haar kinderen. In de bestreden beslissing wordt evenwel op concrete wijze gemotiveerd waarom de belangen van de kinderen zich niet verzetten tegen de intrekking van het verblijfsrecht. Er wordt geduid dat voor geen van de kinderen blijkt dat zij door de bestreden beslissing hun ouders zullen moeten missen en evenmin dat zij niet zullen kunnen opgroeien in de veiligheid en stabiliteit van het gezin. Hij was aldus van mening dat niet blijkt dat het welzijn van de kinderen fundamenteel zal worden geschaad. Hij stelde ook vast

dat, gelet op de voorliggende stukken, het oudste kind nog niet schoolplichtig is en het een uiterst beperkte schoolloopbaan in België heeft, met name een maand in de instapklas van de kleuterschool. Hij stelde ook nog vast dat geen bewijs voorligt dat het kind niet verder school kan lopen in het land van herkomst of gewoonlijk verblijf. Door het louter op bijzonder algemene wijze verwijzen naar de scholing van de kinderen terwijl deze in rekening is gebracht, toont de verzoekende partij andermaal niet aan dat de voorziene motivering uitgaat van onjuiste feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk is. Er blijkt ook niet dat zij dienstig kan verwijzen naar de scholing van het jongste kind, waar dit nog maar enkele maanden oud was ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing. Het louter wijzen op '*de gevaarlijke situatie*', zonder nadere toelichting, mist evenzeer de vereiste precisie om enige incorrecte of kennelijk onredelijke motivering te kunnen vaststellen.

Door enkel te blijven volharden dat gelet op de voorgelegde elementen en stukken het verblijfsrecht niet mocht worden ingetrokken, toont de verzoekende partij niet aan dat de beoordeling van de gemachtigde van de staatssecretaris incorrect of kennelijk onredelijk is. De verzoekende partij kan er niet op aansturen dat de Raad zou overgaan tot een herbeoordeling van de hierboven besproken punten. In de mate dat de verzoekende partij met haar kritiek blijk geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, nodigt het onderzoek van deze andere beoordeling en deze elementen de Raad uit tot een opportuiniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort.

De verzoekende partij verwijst in haar middel nog naar artikel 42septies van de Vreemdelingenwet, maar er blijkt niet dat deze verwijzing dienstig is. De bestreden beslissing is zo niet genomen op grond van deze bepaling. Deze bepaling handelt ook over Unieburgers / Belgen en hun familieleden en er blijkt geenszins dat de verzoekende partij als dusdanig is te beschouwen. Ook waar de verzoekende partij het kennelijk onredelijk acht waar haar bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten, is haar betoog niet dienstig. De Raad herhaalt dat de thans bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten omvat, en ook uitdrukkelijk vermeldt niet gepaard te gaan met een verwijderingsbeslissing.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 11 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Een schending van artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing in geen geval steunt, blijkt evenmin.

3.2.3. De verzoekende partij voert nog een schending aan van de Schengenuitvoeringsovereenkomst en van artikel 10 van de Vreemdelingenwet. Enige concrete toelichting over de wijze waarop de gemachtigde van de staatssecretaris door het nemen van de bestreden beslissing deze overeenkomst of dit wetsartikel heeft geschonden, ontbreekt volledig. Zij licht zelfs niet toe welke concrete bepalingen uit de Schengenovereenkomst zij dan geschonden acht. De bestreden beslissing zelf verwijst ook geenszins naar deze overeenkomst of naar deze wetsbepaling. Deze onderdelen van het middel zijn dan ook onontvankelijk, omdat zij de vereiste precisie missen.

3.2.4. Hangende de procedure voor de Raad heeft de verzoekende partij nog bijkomende, nieuwe stukken overgemaakt aan de Raad, met name een taskara en een bewijs van nationaliteit. Er moet echter worden geduïd dat de Raad in het kader van een wettigheidstoetsing geen rekening kan houden met documenten die niet ter beschikking waren van het bestuur op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen en dat het hem niet toekomt deze documenten in de plaats van het bevoegde bestuur te beoordelen.

3.2.5. Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

De verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer X

Artikel 3

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen in de zaak met rolnummer X

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien april tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS